

Jak jsem se ztratil v Praze

Když mi bylo 5 let, navštívil jsem s mými rodiči Prahu. Společně jsme prošli různé historické památky, například Karlův most, Národní muzeum. Jakmile jsme dorazili na Václavské náměstí, všechno to začalo.

Zrovna bylo léto, všude kolem plno turistů. Asijci s fotoaparáty zběsile fotografovali vše kolem sebe. Když jsme dorazili na Václavské náměstí, hned mě zaujala obrovská socha svatého Václava. Rozběhl jsem se k ní a nikdo mě nezastavil.

Najednou jsem se ocitl sám uprostřed davu lidí a neviděl jsem sochu ani rodiče. Vypukla ve mně panika a s pláčem jsem začal rodiče hledat. Se slzami na tvářích jsem se brouzдал davu turistů. Některých jsem se dokonce ptal: „Kde je maminka?“ Ale to jsem ještě netušil, že převážně asijské turisté neumí česky. Nakonec jsem s brekotem dorazil k soše svatého Václava. Tam jsem se posadil na lavičku. Hlavou se mi honily myšlenky, že už své rodiče nikdy nevidím. Asi patnáct minut kolem mě procházely davu lidí. Nakonec dorazili i tatínek s maminkou, kteří byli rádi, že mě konečně našli. Přišli ke mně a maminka řekla: „Kde jsi byl? Jsme rádi, že jsme tě konečně našli“. Objal jsem maminku. Potom jsme všichni odešli na hotel, v němž jsme byli ubytováni.

Po této příhodě jsem se po zbytek výletu držel rodičů. Vždy, když si dnes vzpomenu na tento výlet do Prahy, vybaví se mi tato poněkud nešťastná historka z dětství.

Adam Vašut, 9. ročník